

«ΤΑ ΚΟΥΜΠΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ»

τῶν κ.κ. ΑΣΗΜΑΚΗ ΓΙΑΛΑΜΑ

καὶ ΚΩΣΤΑ ΠΡΕΤΕΝΤΕΡΗ

(Θέατρον «Ἀμιράλ»)

Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού οἱ Ἀθηναῖοι μαζεύονταν σὲ μιὰ καλοκαιρινή μάνδρα γιὰ νὰ ἰδοῦν τὸν Ρουμπή, τὴν Κουμπή καὶ τὰ Κουμπιά, ἔχουν περάσει μερικὲς δεκαετίες καὶ ἀμφιβάλλω ἂν ὁ συγγραφεὺς τῆς κωμωδίας — ὁ κ. Σπύρος Μελάς — θυμᾶται σήμερα, ἔστω καὶ τὸν τίτλο τῆς. Τώρα ἔχουμε τὰ Κουμπιά... Τὰ «Κουμπιά τῆς ἐποχῆς». Τὰ κουμπιά τοῦ κ. Μελά, ἂν δὲν μὲ γελᾷ ἡ μνήμη, ἦσαν... γραφιοκρατικά. Αὐτὰ ἐδῶ, εἶναι κάθε λογῆς κουμπιά καὶ κατὰ προτίμησιν ἀκάθαρτα. Ἀλλ' ἡ κωμωδία, δηλαδή ἡ φάρσα καὶ μάλιστα ἡ γονδροὺ φάρσα, τελειώνει, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς περιπέτειες συζυγικῶν ἀπιστιῶν, ἐκδιασμῶν κλπ. κλπ., μὲ ἓνα ἐπιμύθιον ἀπέφθου ἠθικῆς. Καλύτερα ἡ φτωγὴ καὶ τίμια ζωὴ, πού ψάχνει γιὰ τὸ τάληρο τοῦ εἰσιτηρίου γιὰ τὸ ἀλλέ-ρε-τούρ μὲ τὸ λεωφορεῖο παρὰ τὰ λεπτὰ πού γεμίζουν τὸ πορτοφόλι, τὰ μαζεμένα ἀπὸ τὴν κοπριά! Τὰ κωμικά ἀπίθανα ἢ, καλύτερα, τὰ κωμικῶς ἀπίθανα πού συμβαίνουν ἐπὶ σκηνῆς, ὑποτίθεται ὅτι συμβαίνουν ἐν ὄνειρῳ. Ἕνας τίμιος ὑπαλλήλακος λογιστηρίου, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ρηξικελεύθου διδασκαλίας ἐνὸς συνυπαλλήλου καὶ φίλου του περὶ τοῦ πῶς ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ζήσει σήμερα τὴ ζωὴ του χωρὶς σκοτούρες, φτάνει νὰ βοῇ τὸ γουρσοτόκον «κουμπί» — (καὶ τὸ κουμπὶ αὐτὸ εἶναι κατὰ κανόνα ὁ θρωμερώτερος τῶν ἐκδιασμῶν, πού ἀπασχολεῖ ἄλλωστε καὶ ὁλόκληρον τὸν σκηνικὸν μῦθον) — ἀποκοιμᾶται στὸ τοαπέζι τοῦ γραφείου του καί... ζῇ τὴ φανταστικὴ του περιπέτεια. Τὸ εὔρημα τῶν συγγραφέων εἶναι ὅτι ὁ θεατὴς δὲν ὑποψιάζεται τὸ ὄνειρο. Ἀλλὰ μετὰ τὸ ξύπνημα, σκιαγραφεῖται στὴν πραγματικότητά ἡ ἀογὴ τῆς περιπετειᾶς τοῦ ὁνείρου. Ὁ ὑπαλλήλακος, πού εἶχε τὴν πείρα αὐτῆς τῆς ζωῆς, ἔστω καθ' ὕπνου, ἔχει ἀρκετὴν ἠθικὴν ἀντοχὴ γιὰ νὰ μὴ τὴν ξεκινήσῃ...

Ἀλλ' ὁ κάτισχνος μῦθος δὲν ποῖπει νὰ προδοθῇ, γιὰτὶ ἄλλοιῶς δὲν θ' ἀπομείνῃ τίποτε στὸν θεατὴ. Καὶ προχθὲς οἱ θεαταί, γάρησ στίς κωμικὰς ἐπινοήσεις τῶν κ.κ. Δ. Παπαγιαννοπούλου καὶ Κ. Βοντσᾶ διεσχέδαν ἀορετά. Καὶ ἡ κ. Σμαρούλα Γιούλη τοὺς βοηθοῦσε μὲ πολὺ μπρίο. Ἀλλ' ἐποόσεξα ὅτι οἱ θεαταί τοῦ «Ἀμιράλ» ἐτέρποντο ἰδιαιτέρως μὲ τίς πάμπολλες μουντζες, γαντοσφορευμένες ἢ διὰ γυνῆς γειρός, πού ἀντήλλασσαν μεταξὺ των οἱ ἠθοποιοί. Φαίνεται ὅτι οἱ συγγραφεῖς ὑπελόγησαν πολὺ σ' αὐτὰς καὶ σ' ἄλλα ἀνάλογα, γιὰ νὰ θρέψουν τὸ σκηνικὸν αὐτὸ σκαλάθυρο.